

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžf/21/2012
Identifikačné číslo spisu:	8011200617
Dátum vydania rozhodnutia:	29.11.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:8011200617.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu G., so sídlom v D., zastúpeného advokátskou kanceláriou Vaľo & partners, s. r. o., so sídlom v Prešove, Konštantínova 3, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Vázovova 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. I/225/13086-78951/2011/990770-r z 11. augusta 2011, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 1S/111/2011-58 zo dňa 28. februára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 1S/111/2011-58 z 28. februára 2012 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove (ďalej ak „krajský súd“) zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/225/13086/78951/ 2011/990770-r zo dňa 11.08.2011, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie správcu dane - Daňového úradu Prešov II, dodatočný platobný výmer č. 924/230/27636/11/Koš zo dňa 18.05.2011, ktorým bola žalobcovi určená daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie III. štvrtrok 2007 v sume 24.955,95 eur z dôvodu, že neboli splnené požiadavky podľa § 49 ods. 2 zákona č. 222/2004 o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“).

Krajský súd v Prešove (ďalej ak „krajský súd“) posudzujúc správnosť daňových rozhodnutí pri svojom rozhodovaní vychádza z ustanovenia § 49 ods. 2 zákona o DPH, § 51 ods. 1 zákona o DPH, pričom sa stotožňuje s názorom žalovaného, že žalobca v daňovom konaní nepreukázal reálne dodanie tovaru.

Krajský súd v odôvodnení uviedol, že podľa § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „zákon o správe daní“) daňový subjekt preukazuje skutočnosť, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosť, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť

alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom. V prípade uplatnenia si nároku na odpočet DPH bol teda žalobca povinný uniesť dôkazné bremeno, a teda aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií, ale aj záznamov, ktoré daňový subjekt vedie.

Krajský súd pritom poukázal na judikatúru najvyššieho súdu, z ktorej jednoznačne vyplýva, že na unesenie dôkazného bremena musí daňový subjekt, ktorý si uplatnil nárok na odpočet DPH disponovať existenciou materiálneho plnenia, k tomu musí mať zodpovedajúce faktúry a prílohy s podrobným položkovitým opisom druhu a cenu dodaných služieb a tovarov od určitého dodávateľa. Krajský súd ďalej uviedol, že Daňový úrad Prešov II vyzval žalobcu na predloženie vkladovej evidencie inventúrneho zápisu zásob k 31.12.2006 a k 31.12.2007, stavebné denníky k jednotlivým stavbám, preberacie protokoly a záznamy o prevádzke motorových vozidiel.

Neuznal námietky žalobcu, ktorý v liste Daňovému úradu Prešov II tvrdil, že skladovú evidenciu nevedie z dôvodu, že materiál potrebný na stavbu nakupuje z dovozom na stavbu v množstvách podľa potreby, inventúrny súpis zásob nevedie, pretože nemá žiadny uskladnený materiál z toho dôvodu nemá ani čo inventúrovať, stavebné denníky k jednotlivým stavbám nevedie vzhľadom na to, že v uvedenom období všetky ich stavebné práce vykonávali podľa odsúhlasených rozpočtov investora ktorý jednotlivé položky odsúhlasuje svojím stavebným dozorom priebežne priamo na stavbe, preberacie protokoly vystavuje len na vyžiadanie investora (v tomto prípade investor protokol nevyžadoval) a stavba bola prebratá na základe odsúhlasených rozpočtov položkovite.

Krajský súd mal za to, že odpočet dane z pridanej hodnoty je výsostne viazaný na obchodný vzťah medzi dodávateľom a odberateľom v tomto prípade medzi W. - F. K. a žalobcom a obchodnou spoločnosťou VIVALDI, s. r. o. a žalobcom. Bolo nesporne zistené, že pri dani z pridanej hodnoty ide o takzvaný osobný charakter zdaniteľných plnení pri ktorom stotožnenie osoby ktorá uskutočnila zdaniteľné plnenie v prospech iného platiteľa vo faktúre musí zodpovedať skutočnému stavu čo znamená, že daňový subjekt ktorý si uplatní odpočet dane z pridanej hodnoty musí predložiť taký dôkaz o tom, že fakturovaný tovar, resp. služby, práce boli skutočne realizované dodávateľmi ktorí sú vedený na faktúre. Zároveň je indikované, že iba formálna existencia faktúry, ale aj preukazovanie zaplatenia týchto súm nie sú predpokladom pre odpočítanie dane podľa zákona o DPH.

Krajský súd ďalej v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že ustanovenie § 49 ods. 1, 2 písm. a/ v spojení s ustanovením § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH majú hmotnoprávnú povahu na splnenie týchto podmienok je prísne viazané pri uplatnení nároku na odpočet dane, pričom nesplnenie týchto podmienok znamená neunesenie dôkazného bremena, a to ani v prípade vzniku zodpovednosti inej osoby za chyby dokladu, a ani v prípade ak bol platiteľ dobromyseľný, pretože daň z pridanej hodnoty je ľahko zneužívateľná. S poukazom na rozhodnutia najvyššieho súdu platí, že ak si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, a to práve osobou vedenou na faktúre.

Krajský súd sa preto stotožnil s právnym názorom žalovaného ohľadom namietaného procesného porušenia ustanovenia § 17 a § 17a zákona č. 511/1992 Z. z., pretože z administratívneho spisu je nesporné, že žalobca v zápisnici o ústnom pojednávaní zo dňa 06.05.2011, č. 924/320/24289/2011/Tim splnomocnil advokátsku kanceláriu Vaľo & partners, s. r. o., Konštantínova 3, Prešov. Podľa ustanovenia § 17 ods. 5 zákona č. 511/1992 Z. z., ak má adresát zástupcu s plnomocenstvom pre celé daňové konanie doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi. Ak má však adresát osobne niečo vykonať doručuje sa písomnosť jemu i jeho zástupcovi. Krajský súd na základe vyššie uvedeného preskúmal rozhodnutie podľa § 250j ods. 1 OSP preskúmal rozhodnutie a postup daňového riaditeľstva v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe a dospel k záveru, že rozhodnutie správneho orgánu je v súlade so zákonom, a preto žalobu ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol podľa §250k ods. 1 OSP a žalobcovi ktorý v konaní úspech nemal náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zastúpení advokátom v zákonnej lehote odvolanie. Žalobca v odvolaní tvrdil, že došlo k porušeniu ústavného práva podľa § čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého všetky orgány vrátane súdov musia konať v súlade so zákonom. Žalobca má za to, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym právnym záverom a má za to, že prvostupňový súd sa žiadnym relevantným spôsobom nevypovedal s tvrdeniami žalobcu len si jednostranne osvojil vyjadrenia žalovaného. Žalobca uviedol, že žalovaný pri neuznaní jeho

daňových výdavkov procesne pochybil, keď nepostupoval v úzkej súčinnosti s kontrolovaným daňovým subjektom. Rovnako má žalobca za to, že ak žalovaný sponchybnil hodnovernosť jeho predložených faktúr za nákup tovaru, stavebného materiálu a za vykonanie stavebných prác má žalovaný vyzvať žalobcu na predloženie dostupných dôkazných prostriedkov alebo informácií na potvrdenie skutočností, že dodávateľia predaj žalobcovi fakturovali materiálov a dodanie stavebných prác naozaj uskutočnili. Žalobca tvrdil, že žalovaný pochybil, keď žalobcu nepredvolal na ústne pojednávanie počas ktorého ho mal oboznámiť s výsledkami miestnych zisťovaní, ktoré vykonal v rámci dožiadaní Daňový úrad Bardejov. Podľa jeho názoru sa žalovaný nemal uspokojiť s odpoveďou miestne príslušného správcu dane, že miestne zisťovanie nebolo možné vykonať z dôvodu, že na adrese sídla firmy sa táto firma nenachádza a písomnosti sa vracajú späť. Podľa žalobcu mal žalovaný požiadať o spoluprácu orgány polície, ktoré sú povinné podať, resp. vyšetriť všetky požadované dožiadania vyčerpávajúcim spôsobom tak, aby bolo nepochybné, že spoločníci, resp. konateľ obchodnej spoločnosti VIVALDI, s. r. o. sú mŕtvi, resp. nikdy neexistovali alebo neexistujú.

Na podporu svojich tvrdení, predložil žalobca čestné prehlásenie konateľa spoločnosti VIVALDI, s. r. o. zo dňa 28.12.2007 z ktorého vyplýva, že vykonal stavebné práce pre navrhovateľa tak, ako to žalobca tvrdil počas daňovej kontroly. Ďalej žalobca vo svojom odvolaní tvrdil, že svedok T. uviedol žalovaného do omylu a žalovaný odo dňa podania odvolania nepodal voči T. podnet na začatie trestného stíhania, ale len na ujmu žalobcu neuznal jeho výdavky z titulu zaplatených platieb za dodávky tovaru. Podľa žalobcu nekonanie jeho dodávateľov, resp. to, že svedok T. ako bývalý zamestnanec F. K. stavebniny zneužil pečiatku svojho zamestnávateľa nemôže byť na jeho ujmu, pričom argumentuje rozhodnutiami Európskeho súdneho dvora Optigen Ltd (c-354/03), Fulcrum electronics Ltd (c-353/03), About house systems Ltd (c-484/03) a tvrdí, že dôkazné bremeno, že u daňového subjektu došlo k podvodnému konaniu je na správcovi dane, resp. orgánoch činných v trestnom konaní. Žalobca v odvolaní tvrdí, že žalovaný napriek tomu, že nedostatočne zistil skutkový stav veci rozhodol na ťarchu navrhovateľa, a keď tento stav potvrdil aj prvostupňový súd došlo k jeho porušeniu práva na súdnu a právnu ochranu podľa čl. 46 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky.

Žalobca poukázal na to, že daňové orgány sa evidentne odklonili od rešpektovaných princípov daňovej kontroly a skĺzli do polohy neočakávateľného, predvídateľného, a tým i nezákonného rozhodovania.

Žalobca v odvolaní uviedol, že Daňovému úradu Prešov II predložil všetky faktúry, ktoré obsahovali všetky náležitosti dané zákonom. Žalobca doručil dňa 06.09.2010 správcovi dane návrh na ďalšie dokazovanie, čo sa správca dane do podania odvolania neurobil, pričom tieto skutočnosti žalobca namietal aj pri ústnom pojednávaní dňa 06.05.2011. Správca dane ako aj samotný žalovaný mali využiť všetky dostupné prostriedky na to, aby obchodné spoločnosti (dodávateľia navrhovateľa) spolupracovali s daňovým úradom - správcom dane.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalobca opakovane ako v žalobe obhajuje splnenie podmienok na odpočítanie dane spôsobom výlučného deklarovania splnenia týchto podmienok a namietala iba voči rozsahom správcom dane vykonaného dokazovania a vyhodnoteniu zhromaždených dôkazov. Podľa žalovaného sú tieto námietky rovnaké ako v samotnej žalobe a z toho dôvodu odkázal na samotné vyjadrenie v žalobe. Žalobca podľa jeho názoru nesprávne vníma charakter konania pred daňovými orgánmi a zároveň nesprávne vníma aj rozsah svojich práv a povinností v takomto konaní. Žalovaný odkazuje na § 15 ods. 6 písm. e/ v nadväznosti na § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb., z ktorého vyplýva, že povinnosťou žalobcu predkladať všetky dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, a to aj bez nabádania správcom dane, ako to prezentuje žalobca v odvolaní. Na margo žalobcovho tvrdenia, že správca dane mal vo vzťahu k svedkovi Haberovi pokračovať v trestnoprávnej línii žalovaný uviedol, že účelom daňovej kontroly podľa § 15 ods. 1 zákona 511/1992 Zb. nie je zisťovanie skutočností, či takéto konanie je trestný čin alebo nie. Správca dane má byť súčinný s príslušnými orgánmi iba v nadväznosti na výrok o krátení dane a prípadne trestnej zodpovednosti daňového subjektu v tomto smere.

Žalovaný vzhľadom na uvedené navrhol, aby najvyšší súd rozsudok Krajského súdu v Prešove potvrdil. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia verejného rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu

www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§244 ods. 1 OSP).

Súdy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy OSP je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi.

Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu sú teda skúmané procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§250i ods. 3 OSP).

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy z ktorých správny orgán vychádza nie sú pochybné najmä kvôli prameňu z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Zo spisového materiálu vyplýva, že žalobca vo svojej žalobe namietal, že došlo zo strany správcu dane k porušeniu ustanovenia § 17 ods. 2 písm. b/ spolu s § 17 ods. 5 zákona o DPH, a to tak, že žalobcovi nebolo doručené napadnuté rozhodnutie. Ďalej namietal, že správcovia dane dospeli k nesprávnemu právnemu záveru na základe zlých a neúplných skutkových zistení a nepriznali žalobcovi právo na odpočítanie dane vo výške 24.995 eur z dôvodu porušenia ustanovenia § 49 ods. 1 v spojení s § 49 ods. 2 písm. a/ a § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH. Žalobca tvrdil, že tieto ustanovenia nijako neporušil a postupoval v súlade so zákonom. Ďalej uviedol, že napadnuté rozhodnutie ako aj dodatočný platový výber sú v celom rozsahu zmätočné, zo správcom dane spolupracoval a predložil všetky požadované doklady, faktúry ktoré spĺňali všetky náležitosti dane vyžadované zákonom. Poukázal na to, že nie je možné na ťarchu žalobcu akceptovať skutočnosť, že dodávateľ tovaru žalobcovi nezaplatil štátu DPH z dodaného tovaru, a preto spochybňoval doklad pre DPH. Žalobca argumentoval, že správca dane ani daňové riaditeľstvo neodstránili namietané nedostatky daňovej kontroly a nezaoberali sa dôkazmi predloženými žalobcom a samostatnom konaní iba svojvoľne vyvodili záver, že žalobca porušil zákonom uloženú povinnosť. Podľa žalobcu pochybil správca dane, keď sa nezaoberal námietkami žalobcu v dostatočnej miere, pričom tieto skutočnosti namietal žalobca aj na ústnom pojednávaní dňa 06.05.2011. Správca dane nevykonával dokazovanie a do dňa podania žaloby neodstránil vytýkané rozpory. Žalobca zároveň zdôraznil, že spôsob akým si správca dane zaobstaral dožiadanie od príslušného daňového subjektu je vecou správcu dane a tento má vo veci vyvinúť patričné úsilie tak, aby zistil kde sa takýto subjekt nachádza, a prípadne vykonať zisťovanie za účelom objasnenia jeho existencie. Poukázal na to, že správca dane vykonal ohliadku na stavbe a zodpovední zamestnanci správcu dane jednoznačne potvrdili, že nemajú pochybnosti o tom, že materiál a práca z ktorých si žalobca uplatnil odpočet DPH boli na stavbe vykonané, resp. zabudované. Žalobca ďalej zdôraznil, že v prípade ak si nesplní daňovú povinnosť jeho dodávateľ nie je možné, aby žalobca teda zo svojho zaplatil daň podľa napadnutého

rozhodnutia a skutočne, že dodávatelia žalobcu nespolupracovali so správcom dane nemôže byť na ťarchu žalobcu, pretože to aby spolupracovali so správcom dane je výlučne vecou správcu dane.

Podľa § 29 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane ktorý vedie daňové konanie.

Podľa ods. 2 citovaného zákonného ustanovenia správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa ods. 4 citovaného zákonného ustanovenia ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky ktorým je možné zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti, a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa ods. 8 citovaného zákonného ustanovenia daňový subjekt preukazuje skutočnosti, skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný zvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 17 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní, ak má adresát zástupcu s plnomocenstvom pre celé daňové konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi. Ak má však adresát osobne v daňovom konaní niečo vykonať, doručuje sa písomnosť jemu i jeho zástupcovi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s tým najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku námietka žalobcu uvedeným odvolaním dopĺňa nasledované:

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje s tvrdením žalobcu, že v celom daňovom konaní nevznikli pochybnosti o vykonaní prác v prospech žalobcu tak ako jej deklaroval. Zásadnou právnou a skutkovou otázkou v danom prípade je či uvedené práce a tovar vykonal a dodal žalobcom deklarovaný subjekt nakoľko účtovníctvo daňového subjektu má odrážať reálny stav z čoho vyplýva povinnosť daňového subjektu (žalobcu) preukázať, že tovar z ktorého uplatňuje DPH mu dodala osoba uvedená na faktúre. Zo súdnej praxe a z rozhodnutí najvyššieho súdu vyplýva, že ak si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre. Z vyššie uvedených skutočností je zrejmý záver z výsledkov daňovej kontroly na základe ktorého správca dane dospel k záveru, že reálne dodanie tovaru od daňového subjektu W. - F. K. a od obchodnej spoločnosti VIVALDI, s. r. o. žalobca nepreukázal. Daňový subjekt ktorý si uplatní nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty musí disponovať existenciou materiálneho plnenia a k tomu musí mať zodpovedajúce faktúry a prílohy s podrobným opisom druhu, ceny dodaných služieb a tovarov od konkrétneho deklarovaného dodávateľa.

S prihliadnutím na uvedené závery nie je možné vychádzať z nálezov súdneho dvora (Optigen Ltd, Fulcrum electronics Ltd, About house systems Ltd), nakoľko tieto sa týkajú okolností pri ktorých

dôkazné bremeno z toho, že o iného daňového subjektu došlo k podvodnému konaniu je na správcovi dane, resp. orgánoch činných v trestnom konaní. Čiže sa týkajú zmluvných vzťahov a možného porušenia zákonnosti skutočným dodávateľom, ktorého ako dodávateľa deklaroval daňový subjekt, avšak v danom prípade ako už bolo uvedené vyššie, základným nedostatkom tvrdenie žalobcu je skutočnosť, že nepreukázal, že fakturované práce skutočne vykonal a dodal deklarovaný dodávateľ.

Z dôkazov vykonaných daňovými orgánmi vyplýva, že pochybnosti o tejto žalobcom tvrdenej okolnosti sú skutočne dôvodné a senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa stotožnil so závermi správnych orgánov ako aj prvostupňového súdu, že žalobca nepreukázal túto rozhodujúcu zákonnú podmienku, keď si nezabezpečil dostatok dôkazov na preukázanie zdaniteľných obchodov tak ako mu to ukladá zákon.

Žalobca namietal, že ak správca dane spochybnil hodnovernosť nepredložených faktúr za nákup tovaru stavebného materiálu a za vykonanie stavebných prác mal ho vyzvať na predloženie dostupných dôkazných prostriedkov alebo informácii na potvrdenie skutočností, že dodávatelia predaj žalobcovi fakturovali materiálov a dodanie stavebných prác skutočne uskutočnili.

Tu súd poukazuje na dôkaznú povinnosť žalobcu ako daňového subjektu stanovenú v citovanom ustanovení § 28 ods. 8 zákona o správe daní, pričom je potrebné prihliadnuť na tú skutočnosť, že žalobca ani v žalobe ani v odvolaní neuviedol akými dôkazmi disponuje, aby bol schopný preukázať tvrdené skutočnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu vznesené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli zmeniť posúdené danej veci, keď krajský súd čo odvolací súd zdôrazňuje sa s relevantnými námietkami vznesenými v žalobe náležite vypořiadal a stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi napadnutého rozsudku (§219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) doplniac tieto vo vyššie uvedenom texte napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 250k ods. 1 OSP podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.